

QUARESMA AMB LA MARE TERESA DE CALCUTA

SANTA DE LA MISERICÒRDIA

2 LA MEVA SEGONA VOCACIÓ: LA CRIDA DINS LA CRIDA

Una de les coses que feia era animar les meves alumnes grans a que anessin als suburbis per oferir assistència als Pobres abandonats. Jo no vaig consagrar-me a la meua vocació de lliurament total a la mateixa causa fins el dia en què un fet impressionant em dugué a fer-ho definitivament.

Va passar després de la Segona Guerra Mundial. Un dia estava fora del convent, **prop de l'Hospital Campbell, quan els meus ulls van descobrir l'espectacle d'una dona agonitzant de fam al costat d'aquell centre de salut.**

M'hi vaig apropar, vaig prendre-la als meus braços i vaig procurar que l'acceptessin en aquell hospital, però no em van fer cas per tractar-se d'una dona pobra. Va haver de tancar els ulls al mig del carrer.

1.- El Día de la Inspiració

La lectura de l'Evangeli m'havia impressionat particularment en el punt on Crist assegura que el que fem pels més petits, pels que tenen fam, pels malalts i abandonats, ho considera fet a Ell mateix.

El dia **10 de setembre de 1946**, mentre anava en tren a Darjeeling per fer exercicis espirituals, novament **vaig experimentar una invitació interior a renunciar a Loreto per anar en seguiment de Crist als suburbis i servir-lo en els Pobres més pobres.** Vaig comprendre que allò era el que Crist desitjava de mi.

Així és com vaig tenir la impressió de descobrir el meu veritable camí, i vaig acceptar el que se'm presentava com un meravellós regal del cel. Era com **una crida dins de la crida, com si fos una segona vocació.**

2.- Pobra com els Pobres

Déu volia que jo fos pobra amb els Pobres, vivint enmig d'ells i que l'estimés sota l'aparença dolorosa dels Pobres més pobres.

Les superiores de la congregació i l'arquebisbe de Calcuta es van adonar que es tractava de la voluntat de Déu. Vaig escriure a la meva superiora general dient que **Déu em cridava a través del servei als Pobres més pobres dels suburbis. Vaig rebre la benedicció de l'obediència.** Amb ella, no hi havia lloc per al dubte ni per a l'equivocació. Als ulls de la gent hi pot haver la impressió d'un fracàs. Però no als ulls de Déu.

No vaig haver de renunciar a res en particular. L'única cosa que estava canviant eren les formes i els mitjans, de manera que em fos possible treballar a favor dels Pobres més pobres. La vocació mateixa, és a dir, la meva pertinença a Crist, no va haver de canviar. **El meu amor per Crist es va fer més profund a través d'aquell gran sacrifici.**

És per això pel que parlo d'una «**crida dins de la crida**». **La meva vocació no va ser més que una prolongació de la meva pertinença a Crist i del meu no ser sinó seva.**

3.- El missatge era clar

A la vegada, algunes de les joves a les que jo havia donat classe i que visitaven els Pobres dels suburbis i als malalts dels hospitals, manifestaven el desig de fer-se religioses per poder lliurar-se completament a aquest apostolat. **Mentre pregava en la intimitat i el silenci a Nostre Senyor, vaig sentir molt clarament la crida.**

El missatge estava molt clar: **havia de deixar el convent de Loreto i lliurar-me al servei dels Pobres vivint enmig d'ells. Era un mandat.** Vaig tenir la percepció molt clara sobre l'origen de la crida. El que no veia amb la mateixa nitidesa era com secundar-la. Sabia on anar, però ignorava com arribar-hi.

Vaig sentir intensament que **Jesús volia que el servís en els Pobres més pobres**, en els abandonats, en els habitants dels suburbis, en els marginats, en els que no tenien llar. Jesús em convidava a servir i a seguir-lo amb una pobresa real, fent-me semblant als necessitats en els qui Ell hi és present; en ells pateix i els estima.

4.- Per cinc rúpies Déu me'n va tornar cinquanta

Vaig deixar la congregació de les Germanes de Nostra Senyora de Loreto el 1848. El mateix dia, només sortir als carrers de Calcuta se m'atansà un sacerdot. Em va demanar un donatiu per a una col·lecta a favor de la premsa catòlica.

Jo havia marxat de Loreto amb cinc rúpies, de les quals n'havia donat ja quatre als Pobres. Vaig dubtar, però després **vaig donar a aquell sacerdot l'única rúpia que em quedava.**

Aquella mateixa tarda el sacerdot em va venir a veure. Em portava un sobre que li havia lliurat un home que havia sentit parlar dels meus projectes, que ell volia recolzar. **Al sobre hi havia cinquanta rúpies.**

En aquell moment **vaig experimentar la sensació que Déu havia començat a beneir l'obra i que ja mai no m'abandonaria.**

5.- La temptació de fer marxa enrere

Deixar Loreto va constituir per a mi el més gran dels sacrificis. Va ser lo més costós que mai m'hagi tocat fer; més que deixar la meua família i el meu país. Loreto ho significava tot per a mi. Allà havia rebut el meu aprenentatge espiritual, havia professat com a religiosa consagrant-me del tot a Jesús. I

m'agradava molt la feina que hi feia: ensenyar a les nenes.

Tot just abandonada la congregació, em vaig trobar al carrer, sense casa, sense companyia, sense ajuda, sense diners, sense feina i sense expectatives ni cap garantia de seguretat material. Aleshores, dels meus llavis va brollar aquesta oració: **«Tu, Déu meu! Només Tu! Tinc fe en la teua crida i en la teua inspiració. Estic segura que no m'abandonaràs mai.»**

Em va assaltar el record de la seguretat material que havia gaudit a Loreto. Va ser com una temptació. I vaig resar. **«Déu meu: per lliure decisió i amb l'únic suport del teu amor, desitjo estar aquí i complir la teua voluntat. No, no vull fer marxa enrere. La meua comunitat són els Pobres. Però no els Pobres a seques, sinó els més pobres entre els Pobres.**

*God bless you
M. Teresa me*

